

Ястребътъ.

I

На най-високото дърво въ една стара гора, имаше гнѣздо на ястребъ.

Никой не помни отъ кога се е заселилъ тамъ ястребътъ; птичкитъ сж го срѣщали много отдавна, помнятъ го отъ малки, а гълъбитъ разказватъ, че, до колкото не ги лѣже памята, ястребътъ е билъ винаги въ тази гора. Вѣрното е, че ястребътъ се е поселилъ тамъ много отдавна, но какъ да се узнае точната дата? Перата му винаги били еднакво сиви, човката не се е прѣтъпила, ногтитъ не намалили; какъвто си билъ отпрѣди, такъвъ е и сега.

Въ тази гора имало много птици, но всѣка се тѣй нареждала, че никому не прѣчила. Само ястребътъ се бъркалъ на другитъ. Кой би могълъ да прѣброи злинитъ, които той е сторилъ на нещастнитъ птички?

Единъ пжтъ дивата гълъбица си седѣла на гнѣздото си, гледала малкитъ си гълъбчета и имъ се радвала, че сж тѣй хубави и красиви; цѣлувала ги, но изведн жъ чула нѣщо шумоли изъ листата. Тя затреперила и хвъркнала да види не застрашава ли дѣцата и нѣкаква опасностъ и веднага паднала въ ногтитъ на ястреба. Заплакала бѣдната гълъбица, мжчила се да се

отърве отъ ногтитъ на мжчителя си, но тѣ още по-дълбоко се забивали въ тѣлото ѝ и само нѣколко топли капки кръвъ, сѣкашъ послѣдни сълзи, паднали въ гнѣздото при клѣтитъ сирачета. И какъ ще понесатъ тѣ тази загуба? Какъ ще отрастнатъ сами? Навѣрно, половината имъ ще измратъ безъ майчини грижи.